

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Angela Marsons
Blood Lines

Copyright © Angela Marsons 2016

Angela Marsons has asserted her right to be identified as the author of this work.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRVNE VEZE

ANGELA MARSONS

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Ova knjiga je posvećena Bou Dejvidu Forestu
čiji se život tragično prerano okončao.

Ako je među nama ikad koračao pravi anđeo, to je bio on.
Njegov duh je uvek s nama.

PROLOG

Zatvor „Drejk Hol“, sadašnjost

Doktorica Aleksandra Torn je sedela za četvrtastim pisaćim stolom između dva kreveta za jednu osobu.

Taj polovni komad nameštaja je prisvojila.

Njena cimerka Kesi jedva da je bila pismena i taj improvizovani sto joj nije trebao.

Glupača je jednom spustila gomilu odeće na desnu stranu stola. Jedan Aleksin pogled bio je dovoljan da je brzo premesti u dno svog kreveta.

Aleks je osetila kako se desni nogar stolice klati dok ju je izvlačila ispod sebe. Prokleti jeftini nameštaj bio je jadan koliko i ljudi oko nje.

Da je u svojoj kancelariji u Hagliju, noge bi joj bile zavučene pod sto od mahagonija. Leđa bi joj bila udobno zavaljena u žutomrku kožnu fotelju. Debeli tepih bi prigušivao njene korake. Pogled bi joj počivao na skupim slikama okruženim luksuzom za koji je tako vredno radila i koji je potpuno zasluživala.

Ali sve joj je to oduzeto.

Držala je jeftinu hemijsku olovku koja joj je dodeljena i list papira s linijama, formata A4, koji je izgledao kao da će se pocepati ako prejako pritisne.

Ali okrenuta prema praznom belom zidu, mogla je da ubedi sebe kako je u nekom hostelu ili najjeftinijoj hotelskoj sobi. Istina, nikad nije boravila na nekom takvom mestu, ali toliko je mogla da zamisli. Uporni miris jeftinog parfema pomešan s mirisom znoja doprinomio je toj iluziji.

Prekrstila je noge ispod stola. Nije žurila. Uživaće u pisanju ovog pisma i utisku koji će ono sigurno ostaviti.

Mnogo je ljudi koje bi mogla da okrivi za smer u kojem je njen život krenuo. A opet, krivila je samo jednu osobu. Osobu na koju je često mislila otkako su se poslednji put videle.

Aleks je bila ogorčena zbog toga što niko nije shvatao vrednost njenih oglada. Da je imala još malo vremena, mogla je dati značajan doprinos istraživanju mentalnog zdravlja. Njena jedina greška bila je izbor loših subjekata koji su je na kraju izneverili.

Neki glasić ju je podsećao da je nepromišljeno dozvolila da je opčinjenost izvesnom inspektorkom skrene s puta ka ostvarenju cilja.

Ali došlo je vreme da se ponovo povežu.

Prožela ju je drhtavica od uzbuđenja dok je ispisivala dve reči koje će sve promeniti.

„Draga Kimi...”

1.

Kim Stoun je začula korake iza sebe. Nije se okrenula. Puls joj se ubrzao i pružila je korak. Nije mogla da odredi rastojanje. Njegovi koraci pratili su je u stopu.

Saplela se.

Zastao je.

Običan pešak bi nastavio normalnim korakom i prošao pored nje ili bi pohitao da joj pomogne.

On nije uradio ništa od toga.

Uspravila se i nastavila. Koraci iza nje sada su bili bliži. Nije se usuđivala da se osvrne.

Brzo je osmotrila okolinu. U pola dvanaest noću bilo je malo ljudi u industrijskoj zoni kroz koju je preprečila.

Dok je zalazila u dubinu industrijske zone, zvuk retkog saobraćaja u nedeljnoj noći počeo je da se gubi u daljini. Ulične svetiljke više joj nisu obasjavale put.

Levo od nje bio je niz zgradica, ne većih od garaža. Desno je bila uličica koja je vodila između fabrike metalnih konstrukcija i fabrike za preradu hrane. Nije bila šira od metar i po, ali vodila je nazad ka glavnom putu.

Skrenula je u nju.

Koraci su je pratili.

Ubrzala je, koncentrisana samo na svetla na drugom kraju. Trčanje nije dolazilo u obzir. Na potpeticama od deset centimetara izgledala bi kao beba koja pravi prve korake.

Koraci iza nje sada su bili brži.

Primakavši se polovini uličice, ponovo je ubrzala. Osećala je kako joj krv hući u ušima.

Koraci su se zaustavili. Neka šaka ju je s leđa uhvatila za kratku crnu kosu i pribila je uz zid.

„Šta koji...?“

Prekinuo ju je udarac pesnicom u usta. Donja usna joj je eksplodirala.

Šaka joj je pokrila usta.

„Da slučajno nisi vrisnula, kučko, ili ću te ubiti, jebote.“

Kim je pokušala da odmahne glavom i poruči da neće, ali potiljak joj je bio pribijen uz zid. Kvirgave cigle su joj grebale kožu glave.

Pogledao je desno, pa levo, a onda opet u nju. Nasmehio se. „Ionako te niko neće čuti.“

Kim je procenila da je visok oko metar i osamdeset, što znači oko pet centimetara viši od nje.

Pokušala je da ga šutne, ali on ju je svojim telom pribio uz zid. Na stomaku je osetila erekciju koja mu je napinjala pantalone.

Potisnula je mučninu i pokušala da oslobodi ruke. Nasmejao se i čvršće je pribio. Pošto joj je pritisnuo torzo celom težinom, samo je uzaludno mlatarala rukama i nogama.

Od udarca u slepoočnicu na trenutak joj se pomutio vid.

Protresla je glavom i pogledala čoveka za koga je znala da je u srednjim dvadesetim. Izraz njegovog lica bio je trijumfalan i kao da se zabavljao.

„Slušaj, dušo, samo ćemo malo da se provedemo...“

„Molim te... molim te... nemoj...“

„O daj, vi kurve ste sve iste. Znaš da to želiš.“

Sagnuo je glavu i liznuo joj vrat sa strane. Zgadilo joj se kad je osetila njegov jezik na koži. Izvila se ispod njega. Nasmejao se i ponovo je liznuo, ugrizavši je za kožu ispod uveta.

„O da, uživaš u tome, ha, droljo?“

Ponovo je pokušala da ga odgurne, ali njegova težina ju je držala prikovanu uz zid. Desnom rukom je počeo da odšnirava pantalone.

„Dušo, ovo je tvoje srećno veče.“

Upravo je te reči čekala da čuje.

Trznula je glavom i udarila ga pravo u nos. Prsnula je krv. Iskoristila je priliku i udarila ga kolonom u mošnice, a onda ga uhvatila za desni zglob. Okretala ga je dok nešto nije krcnulo. Zauriao je od bola i pao na zemlju. Slobodnom rukom se hvatao čas za prepone, čas za nos.

Sa oba kraja uličice začuo se bat čizama. Brajant i Ričards su stigli prvi, a odmah za njima Doson i Barns.

„Hvala što ste se pojavili, momci”, rekla je dok je Doson držao noge uhapšenog.

„Jesi li dobro, šefe?”, upitao je Brajant.

Klimnula je i obratila se Ričardsu, koji je nosio torbicu s prvom pomoći.

„Uzmi bris s mog vrata”, rekla je. Za slučaj da odbije saradnju. Ostavio je svoju pljuvačku na njenom vratu i sada je bila njena.

Ričards je izvadio štapić i prevukao ga po mestu koje mu je pokazala. Pogledao je njenu usnu. „Daj da vidim...”

Okrenula se i obrisala krv rukavom.

Nagnula se ka đubretu odgovornom za sedam silovanja u poslednja tri meseca. Na šest žrtava nije ostavio fizičke tragove, ali kod sedme žrtve se nije povukao na vreme, što im je dalo uzorak DNK na osnovu kojeg su mogli da rade.

Tu poslednju rečenicu o „srećnoj večeri” rekao je svakoj od njih, i to je bilo ono što je čekala da čuje pre nego što stupi u akciju.

Pogled mu je bio pun bola i mržnje. Nasmešila mu se.

„Izgleda da je ovo stvarno bilo moje srećno veče, druškane. I neko je morao da ti kaže da prekid snošaja nije bezbedna zaštita.”

Doson i Ričards su prikrili smeh naglim napadima kašlja.

Gležnjevi su mu već bili u lisicama, a kad su pokušali da mu stave lisice i na ruke, vrisnuo je od bola.

Nasmešila se dok je odlazila. O da, ovde je obavila svoj posao.

2.

Četiri stola u hejlsovenskom Odeljenju za teške zločine bila su zatrpana omotima brze hrane. Kim ju je donela u povratku iz svoje tajne misije.

Samo je Doson i dalje jeo desert. Grebao je plastičnom kašikom po kartonskoj kutiji dok nije zaključio da je sve pojeo.

„Hvala, šefe”, rekao je.

„Jesu li svi ažurirali beleške?”, upitala je i tri glave su potvrdno klimnule. Detalji o slučaju bili su u njihovim beležnicama.

„Ako si najzad spreman, Keve, vreme je za brisanje, a to ćeš obaviti ti.”

„Stani, zašto on?”, upitao je Brajant.

„Jer je prvi stigao do mene u uličici”, rekla je, dobacivši Dosonu rolnu ubrusa.

Iako je bila prošla ponoć, Kim je insistirala da se vrate u stanicu. Posle jedne tako stresne akcije nije bilo dobro da odmah odu kući. Adrenalin i uzbuđenje su ih i dalje drмали. Trebao im je period smirivanja da bi se vratili u normalno stanje.

To je bila dekompresija.

Slučaj je rešen i sedam silovanih žena će spavati mirnije znajući da je njihov silovatelj iza rešetaka.

Doson je iscepio dva lista ubrusa i počeo da briše tablu. Brisanje table je bio ritual koji su obavljali posle svakog slučaja. Da sa zadovoljstvom sve očiste. Svako brisanje table značilo je da je još jedno đubre sklonjeno sa ulice. Kim je uživala u simbolici tog čina.

Sutra će dopuniti svoje izjave i nastaviti s razgovorima. Večeras je vreme za uživanje u rezultatima njihovog rada.

Podigla se sa pomoćnog stola i počela da kupi omote brze hrane. Brajant je impresivno zevnuo baš kad je Kimin telefon ponovo zazvonio.

Videla je Vudijevo ime i izašla iz kancelarije svog odeljenja u slabo osvetljenu glavnu kancelariju.

„Gospodine?“, javila se.

„Tražio sam izveštaj čim se operacija završi, Stounova.“

„Baš sam htela da vas pozovem“, rekla je s grimasom. „Martin Kopsen je sada u pritvoru i...“

„Pa sad to znam, Stounova. Već sam razgovarao sa šefom privtorske jedinice. Ne mogu celu noć da čekam tvoj poziv.“

Namrštila se. Pa ako već zna, zašto je sad gnjavi?

„Džek mi je rekao i da ti je lice prilično upečatljivo.“

Prostenjala je. Prokleti Džek s prijavnice. Znala je šta sad sledi.

Stisnula je zube.

„Zar se nismo dogovorili da Stejsi bude mamac, a da ti budeš podrška zajedno sa ostalima?“

„Jesmo li se stvarno tako dogovorili, gospodine?“, nevino je upitala.

„Ne pravi se blesava, Stounova. Dobro znaš da jesmo.“ Teško je uzdahnuo. „Ona je policajka i mlada žena. Moraš je pustiti da radi svoj posao.“

„Naravno, gospodine“, odvratila je. „Ovo je samo mali nesporezum.“

Zavladala je tišina, a Kim nije nameravala da je prekine. Čutke je koračala praznom kancelarijom. Ako je stvarno mislio da će ona dozvoliti da dvadesettrogodišnja devojka pokuša da namami opakog, brutalnog silovatelja, onda je stvarno ne poznaje dovoljno dobro.

Mislila je da će se izvući bez ukora. Njen šef je bio na godišnjem odmoru, ali nije se suzdržao i morao je da je još jednom proveri pre nego što sa unukom otpuče na nekoliko dana. Da to nije uradio, do njegovog povratka bi sve bilo zaboravljeno.

„Razgovaraćemo o tome kad se vratim.“

A možda i neće.

„Trebalo li nešto da proverim dok ste odsutni, gospodine? Da vam zalijem mačku? Da izvedem vaše biljke u šetnju?“, velikodušno je ponudila.

„O, Stounova, tebi sigurno ne bih poverio da zalivaš ili šetaš bilo šta moje. Hvala na ponudi, ali moja čistačica sve drži pod kontrolom. I ne zaboravi da svakodnevno izveštavaš načelnika dok sam ja odsutan.“

„Da, gospodine“, rekla je prevrćući očima.

„Čuo sam kako prevrćeš očima, Stounova“, rekao je i zastao. „Vas dvoje ćete tako imati priliku da... da se povežete dok me nema.“

Kim je htela da se pobuni, ali njen šef je uz tih kikot već prekinuo vezu.

Kim je uzdahnula i krenula nazad u njihovu kancelariju, ali je zastala na nekoliko koraka ispred vrata.

„Stvarno, Stejs, da si samo videla šeficu na onim štiklama. Ona je...“

„Šta, Keve?“, upitala je Kim ulazeći. Naslonila se na dovratak. „Molim te, nastavi“, podstakla ga je.

Odmahnuo je glavom. „Jok. Jok, završio sam. Ne mogu ni da se setim šta sam hteo da kažem.“

Brajant je najbolje umeo da je pročita i sad je potisnuo osmeh.

Kim je skrstila ruke. „Stvarno? Brajante, dobaci Kevu cipele.“

Brajant je uzeo cipele i poslušao je.

Kim je nagnula glavu u stranu. „Stejsi je više vizuelni tip. Sigurna sam da bi volela da joj pokažeš.“

Pogledao je nju, pa cipele, pa ponovo nju. „Nećeš valjda stvarno da...?“

„Ti si ovo počeo“, rekla je Kim.

Pogledao je oko sebe očekujući podršku. Stejsi je izvila obrvu, a Brajant se zavalio u svoju stolicu.

„Nosite se oboje“, rekao je dok je izuvao cipele i čarape.

Dopola je ugruro stopalo u cipelu, oslanjajući se na kartotečki ormar.

„Uh... sranje...“, rekao je pokušavajući da zakorači, ali ne puštajući ormar.

Kim je to izgledalo kao da prvi put pokušava da kliza na ledu, ali ne sme da pusti ogradu.

„Imaš petaka ako stigneš dovde”, rekao je Brajant, vadeći novčanicu iz džepa.

Doson se nasmešio. „Ha, za tvog petaka ću ih nositi celog dana.”

Iznenada je iskoračio i zateturao se kroz kancelariju kao da će svakog časa pasti.

Kim je izgledao kao da je upravo izašao iz baš lošeg filma o zombijima. Ispružio je ruke napred zbog ravnoteže, a možda i da bi ublažio pad.

Pručio se preko Brajantovog stola i ispružio ruku.

„Pošteno”, rekao je Brajant pljesnuvši mu novčanicu na dlan.

Doson ju je preklinjući pogledao.

„Skini ih”, rekla je Kim smešeći se.

„Dođavola, a baš je počeo da mi se dopada”, rekla je Stejsi.

Doson je dao cipele Kim. „Stvarno, šefe, svaka čast.”

Bacila ih je pod sto. „Dobro, narode, vreme je da se...”

Telefon joj je zazvonio na stolu. Namrštila se i uzela ga.

„Stounova”, kratko se javila.

Dok je slušala sagovornika, sve jače se mrštila.

„U redu, kapiram”, rekla je, pa prekinula vezu.

Teško je uzdahnula.

„Dobro, zaboravite poslednju naredbu. Bar jedno od vas. Vreme je da izvlačite slamke jer su nam upravo uvalili leš.”